

КЛИТАНДРУ. (на Клодина).

Я кажи ми, дадили писмото ми на хубавата си Госпожа?

КЛОДИНА.

Да. Тя отиди да отговори.

КЛИТАНДРУ.

Но, Клодино, немали нѣкое средство, за да може да и поговора?

КЛОДИНА.

Да, всичко що е възможно: едате съ мене, и ще направа всичко за да говорите съ нея.

КЛИТАНДРУ.

Но ще го намери ли тя за добро? и немали нѣщо за боение?

КЛОДИНА.

Не, не, никакъ. Мжжътъ ѝ не е въ къщи; и подиръ, тя са не бои никакъ отъ него; а само отъ баща си и майка си; а тие стига само че са извѣстни отъ това, на татакъ нема отъ какво да ся боишъ.

КЛИТАНДРУ.

Оставямъ са на твоето обнасване.

ЛЮБЕНЪ. (самъ).

Бре! каква способна жена ще имамъ; има умъ за четири.